

Bespiegelingen over zingeving, Harold Kushner, en twee joodse geschiedenissen

Uit Nieuwsbrief 22 (zingeving)

Zingeving

Er is een chassidisch verhaal over een man die in het bos verdwaald was. Hij liep en liep maar rond en kwam er niet uit.

Hij kwam een andere man tegen die hij de weg vroeg, maar.. ook deze man was verdwaald, hij zei: 'ik ben ook verdwaald. Ik kan je de weg uit het bos niet wijzen maar ik kan je tenminste vertellen welke paden ik zelf tevergeefs heb geprobeerd. Dan kunnen we misschien samen de goede weg vinden'.

Zingeving, een moeilijke vraag.

Kunnen we deze vraag voor eens en altijd oplossen?

Is het niet zo dat de zingeving aanwezig is in veel kleine dingen?

We kunnen nu eenmaal niet allemaal een beroemd schrijver of schilder zijn of worden en een prachtig werk nalaten voor de na ons komende generaties.

We hebben niet allemaal een geweldige relatie waarin we ons helemaal kunnen thuis voelen. We worden niet allemaal stinkend rijk zodat we nooit meer geldzorgen hebben. Niet al onze dromen komen uit.

Toen ik zestien was, was ik er van overtuigd dat ik eens een mooi boek zou schrijven, ik ben er zelfs aan begonnen, maar.het werd niks. Een leuk opstel schrijven op school is toch wat anders dan een boek schrijven. Gelukkig ben ik er niet door gefrustreerd geraakt, wie weet probeer ik het nog eens, een mens is nooit te oud om nieuwe dingen te proberen.

Misschien is het wel zo, dat als we ophouden om dat ene antwoord te zoeken over zingeving, het antwoord dat ons leven voor altijd betekenis moet geven, we het antwoord vinden in de dagelijkse dingen. Dingen die ons voldoening schenken. De leuke momenten met je kleinkinderen, het goede gesprek met een vriend of vriendin, een lief gebaar van je partner. Momenten die voldoening schenken. Momenten van harmonie.

Een paar jaar geleden voerde het koor waarin ik zing de 'Mattheüs Passion' van Bach uit, het koor zong goed (we zijn altijd erg kritisch op onszelf) de solisten vertolkten hun aria's en recitatieven met hart en ziel en wat gebeurde er toen? Er vloog een duifje door de kerk. Een moment van intense schoonheid en harmonie. Een moment wat ik nooit meer vergeet.

Binnen het KOMBI-werk zijn er, naast ook minder leuke dingen, altijd weer momenten waarbij ik denk, ja, daar doen we het voor. Momenten van vertrouwen naar elkaar, de stapjes die we samen maken om verder te komen in het een plekje geven van ons verdriet en onze pijn, de samenwerking, met allemaal hetzelfde doel voor ogen.

Mijn demente moeder (zij is in januari overleden) die, als ze de naam van één van haar kleinkinderen niet meer kon bedenken, zei: "dag lieverd".
Zij heeft ons (kinderen) naast veel moeilijke momenten ook veel goeie en humoristische momenten nagelaten in onze herinnering.

Ik denk dat we die goeie momenten moeten proberen vast te houden en bewaren als kostbaarheden in ons juwelenkistje van het leven.

Moeten we dan de pijnlijke momenten vergeten?

Harold Kushner zegt in zijn boek 'Niets meer te wensen en toch niet gelukkig': 'waar geen verdriet is is ook geen vreugde'. Hij schrijft, "ik houd er niet van om pijn te lijden. Maar ik denk dat ik minder mens word als ik van alles zo onthecht raak, dat ik de dood van een vriend of familielid kan ondergaan of een televisieprogramma over stervende kinderen kan zien zonder daar emotioneel door geraakt te worden. Leven is pijn en verdriet voelen en je wordt minder levend als je je ervoor verstoppt".

Moeten we de pijnlijke momenten ook in een juwelenkistje stoppen, nee ik denk dat we ze beter een plaatsje in ons leven kunnen proberen te geven.

En dat we trots mogen zijn dat we zo sterk zijn dat, we ondanks de geleden pijn, toch proberen positief in het leven te staan.

Toen ik mij aanmeldde bij Prof Bastiaans (Centrum '45) voor hulp, zei hij tegen mij: 'de sterken en de stillen komen het laatst vragen om hulp'. Ik zou zeggen het is fijn als je sterk bent maar wees niet stil, geen mens kan je gedachten lezen of jouw angsten voelen, alleen als je het wilt delen kan er ruimte komen.

Uit het boek van Harold Kushner spreekt dat we ook te hard achter levenszin kunnen aanlopen.

Een rabbijn vroeg aan een vooraanstaand lid van zijn gemeente: 'Als ik u ontmoet, hebt u altijd haast. Waar zit u toch voortdurend achteraan?' De man antwoordde: 'Ik zit achter succes aan, achter een levensvervulling, achter de beloning voor al mijn inspanning.' Daarop zei de rabbijn: 'dat zou een goed antwoord zijn, aangenomen dat al die zegeningen zich ergens vóór u bevinden en u proberen te ontglippen, en dat u ze wel zult inhalen als u maar hard genoeg loopt. Maar zou het niet kunnen zijn dat die zegeningen zich achter u bevinden, dat ze naar u op zoek zijn. En dat het moeilijker voor ze wordt om u te vinden, naarmate u harder loopt?'

Misschien is het wel zo als we alle goede, blijde, vredige, harmonieuze momenten aan een ketting rijgen, we een parelketting in handen hebben die we zingeving kunnen noemen.

Atie de Vries